

dessa finnas, kan en representant komma til nationalförsamlingen för första gången från den allägsnaste vrå af Riket, utan at någonsin hafva sett hufvudstaden, och ändock genast vara inne i ärenderna, likasom hade han skött dem från barn- domen. Hos oss deremot äro represen- tantens, såsom embetsmannens, göromål en skråhemlighet; endast lång vana vid Riksdagar initierar en representant. Nå- gra måste han bevista såsom lärning, för at höra och se, huru det går til, innan han kan eller vågar öppna sin mun. Re- presentationen och embetsmanna-corpsen kunna således räcka hvarannan handen; den ena är skrå, derföre at den andra är det. De hafva äfven likhet deruti, at begge äro underafdelta i mindre skrån.

Man har sagt, at vår representation är bättre än andra, deruti at den utgår directe från sjelfva stammen af nationen eller den arbetande klassen. Detta är sant; men et missförstånd äger vanligtvis rum om meningen af detta directa utgå- ende från folket. Hvarje fastighetägande medborgare, som drager statens bördor, har en naturlig rätt at nämna sitt ombud vid nationalförsamlingen, likasom den at kunna blifva ombud. Hvar och en väl- jande måste äfven nödvändigt välja om- budet bland sina likar: en grundsats, som är sann, ty alla medborgare, äro så- som sådana, likar i rättigheter och inför lagen; men skråsystemet har af denna allmänna och sanna sats gjort en vrängd uttydning och sagt, at t. ex. landtman- nen icke får välja en stadsbo, denne in- gen annan än en borgare; och det til och med enligt underafdelningar inom hvarje klass. Om den klokaste och är- ligaste landtman i et Härad bor på fräl- segård, eller förr idkat annan näring eller varit i tjenst, så får han icke höja sin röst i ståndets och fäderneslandets ange- lägenheter; om i Stockholm (den enda

nog stora stad, för at kunna välja efter skrån) den man, hvars uplysning och redlighet äro allmännast erkände, skulle höra til någon af de orepresenterade klas- serna, så får han icke väljas, likasom i fall t. ex. stadens skickligaste ämnen skulle vara Grosshandlare, ändock ej fler än två af dem kunna väljas; eller endast tre, i fall de äro magistratspersoner, en- dast en i fall de äro minuthandlare o. s. v. — Man har vid Riksdagar och utom Riksdagar talat mot det felet i vår för- fatning, at vissa medborgare, såsom t. ex. ofrälse *Ståndspersoner* *), ej få välja Riksdagsmän, eller, som det heter, icke äro representerade, och man har gått ända derhän at vilja äfven af dem bilda et skrå, et femte stånd. Visserligen är det et fel, at medborgare finnas, som ej representeras; men et ännu större, at de finnas, som icke få representera. Så- lunda äro kanske samhällets ädlaste och uplystaste medlemmar ofta stängde från öfverläggningen om dess angelägenheter.

De som icke älska representation och icke önska, at dess röst skall få nå- got inflytande, de äro nöjde med allt detta. Men äfven de finnas, som af ren välvilja försvarat representations-systemet, sådant det är. De hafva sagt, at bön- dernas interesse skulle försummas, om *småherrar* finge insmyga sig bland dem. Ja, så länge de måste *insmyga* sig (och det är just hvad som nu någon gång sker) så länge äro de farliga; ty de måste för- kläda sig. Men blefve det hvarjom öp- pet at söka den äran at tala i fädernes- landets namn, så skulle inskränktheten och egennyttan få ganska svårt at tränga sig fram. Och om det äfven skulle lyc- kas, så vore det för sista gången; folket skulle snart uplysnas om sitt ombuds o- värdighet. Dessutom så länge landtmän-

*) Et ord, som endast har en konstlad bety- delse och aldrig borde hafva någon.

nens antal bland de väljande är så ojemnförligt öfvervägande, så kunde man räkna på, at de valde sina likar, såvida ej någon annan finnes, hvars nit för deras sak och hvars skicklighet vore nog allmänt kända, för at öfverväga alla personliga considerationer. Allestädes, der väl inrättade representationer finnas, har man sällan sett folkets ombud öfvergifva folkets sak, så vida de icke köpt sina platsar; och den som säljer sig, har icke rätt at klaga. Dessutom kan ju den, som vill imponera på en representation, lika lätt köpa röster åt et sitt creatur bland de valbara, som åt sig sjelf.

Ingen kontroll mot missbruk ligger således i valbarhetens inskränkande inom en viss klass; den måste ligga i sjelfva valens inrättning. Ju större de väljandes antal är, desto svårare är corruption. Englands mäktiga och med så formidabla corruptionsmedel utrustade ministér kan icke köpa in sina creatur til parlamentsledamöter för de orter, der de väljandes antal är stort; men en mängd usla orter finnes, der ända til sju arma inhysesbjön välja en ledamot; under det tusende sinom tusende välmående bofaste medborgare ej hafva någon röst vid valen, och det är för dylika usla nästen och för privilegierade corporationer (t. ex. Universiteterna) som Ministrarne och deras anhängare sitta i parlamentet. Dett har folket sett, och funnit, at det onda vore hulpet genom en parlamentsreform, mot hvilken Ministrarne naturligtvis kämpa med alla krafter.

(Slut n. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Spanien. Inga underrättelser af vigt eller särdeles nyt datum. Bref från Gibraltar den 3 Febr. berättas, at de 2000 Insurgenterna under Riego den 1 Febr. intågat i Algeziras, der invånarne ge-

nast samlades och besvoro constitutionen. Det påstods, at 3000 Insurgenterna skulle komma efter, och ändock en tillräcklig styrka kvarblifva på Leon. De 5000 skulle sedermera tåga mot Malaga. Redan i Algeziras publicerade de författningar om införsel af Engelska varor. Deras krigskassa synes vara ganska väl försedd; all ting betala de constant, och hvar soldat får $\frac{1}{4}$ Piaster om dagen. Odonnell hade til sin förstärkning från Centa hämtat några trupper, hvilka gått öfver til Rebellerna. Hans fru och barn hade flytt til Gibraltar. — En resande, som lemnat Gibraltar den 6 Febr. har berättat i det hela på samma sätt. Odonnells trupper vore 2 å 3,000 man, och han väntade at den 6 blifva angripen. Han hade sjelf varit i Gibraltar och utverkat löfte at obehäpnad få draga sig under fästningens kanoner. Mycken desertion hade han lidit. De constitutionelle upförde sig ganska väl och beskedligt i Algeziras. — Bref från Gibraltar af den 5 Febr. säga, at fästningen var omgifven af Kungliga och Insurgenterna. Odonnell hade blott 1,300 man och väntade förstärkning från Cadiz. — Detta allt berättas öfver England. Franska Tidningar deremot hafva nyheter af sednare datum, men ej af vigt. Från Cadiz och Freyre skall man i Madrid hafva haft de underrättelser af den 11 Febr., at Riego gått från Algeziras tillbaka til Vejer, och at Freyre gått emot honom samt stod emellan Leon och Vejer. Då återtåget til Leon således var Riego betaget, så troddes han komma at kasta sig in i det inre af Grenada. — Om Cadiz's öde känner man ingenting. Nyheten om et skepp med nationalflagga o. s. v., som kommit til Ostende, lär *nu* icke vara en nyhet. Då han var det, berättades han i våra tidningar, men har aldrig bekräftat sig.

Frankrike. Hert. Decazes har ännu icke afrest til England, utan vistas på sina gods. Den nya Ministären har ännu icke låtit se någon ändring i det förra systemet, hvaröfver de antiliberala äro ängsliga. — Det i föreg. No: redan nämnde genom Hert. af Rochefoucault öfverlemnade utlåtande af Pairs Kammarens Utskott öfver lagförslaget om tidningscensur, är et bland de mögnaste och bäst skrifna stycken man kan läsa. Utskottet medgifver väl, at Tidningarnes fräckhet gått långt, men visar, at Louvels brott icke dermed äger någon gemenskap; at lika rysliga brott blifvit begångna, innan tidningar funnos; at de goda verkningarne af tryckfriheten vida öfverstiga de onda; at stränga lagar redan finnes mot missbruken, och at, om de ej äro tillräckliga, Ministrarne kunna, på constitutionel väg, föreslå tillägg, utan at gripa til censur, som är så förkastlig i sina grunder och så skadlig i sin användning.

— Det ryktet, at en sammansvärjning genom Louvels bekännelser vore upptäckt, är utspridt endast af Ultras blod. — Det säges, at le Constitutionnel för den 23 Febr., som innehöll de grulligaste beskyllningar mot Ultras för offentliga stämplingar, blodtörstiga planer och proscriptions listor, blifvit indragen. — Terneaux'ska sällskapet har öfverlagt om de nya lagförslagen, och 45 medlemmar hafva förkastat dem. De öfrige voro til hälften ministeriella eller obestämda. — Clausel de Coussergues har velat återtaga sin anklagelsemotion mot Decazes; men då hafva flere liberala påstått, at han skulle upptagas i protocolllet såsom »smädare»; och således måste han väl utveckla sin motion.

England. Tidningarna innehålla utförliga berättelser om förloppet af de sammansvurnas arrestering. Deras afsigt skall hafva varit at hos Lord Harrowby, Hemliga Rådets President, der Ministrarne skulle spisa, insmyga sig, under förevändning at allemna et bref eller något dylikt, at sedan kasta granater i huset och då derigenom oroda upstod, intränga i matsalen och mörda Ministrarne. Lord Harrowby hade först om morgonen blifvit varnad (troligen af någon affällig sammansvuren) och dinern var inställd. De sammansvurnes samlingsställe var et gammalt stall. Polisbetjeningen måste up för en smal steg, och då dörren var öppnad fans Thistlewood med sina kamrater (in alles 25) sysselsatt at ladda gevär och beväpna sig. Ammunition, handgranater och vapen fans der i öfverflöd. Thistlewood anföll polisbetjeningen genast med en ovanligt stor sabel, hvarmed han genomstak en af dem, vid namn Smithers, som nedföll död. Th. ropade at ljusen skulle släckas; polisbetjeningen begynte skjuta på honom. I detsamma ankom militärvakten, anford af Capiten Fitzclarence (Hertigens af Clarence öagta son). Efter honom högg och sköto de sammansvurna; men han blef icke farligt sårad, ehuru hans uniform var alldeles sönderskjuten. Rummet var af krutrök så mörkt, at de fleste af de sammansvurne undkommo genom et fönster; endast nie blefvo genast gripna (en slagtare, en skräddare, lyra skomakare, två timmermän och en snickare). Thistlewood och den andra hufvudmannen, Brunt, blefvo snart derpå gripne, liksom 8 eller 9 af deras anhängare, och flera häktas dagligen, hvaraf dock en hop ej synes hafva haft del i complotten. Man har upptäckt en ganska stor mängd vapen, i synnerhet pikar, och det på flere ställen i London. Oaktadt complotten således synes hafva varit vidsträckt och icke i hast anlagd (man fann chifferskrift hos en), så har den

dock troligen icke utgrenat sig utom London; de oroligheter och våldsgerningar, som inträffat i Yorkshire, hafva ej haft någon politisk grund. Regeringen synes vara ganska väl underrättad om sammanhanget med Thistlewood'ska complotten. — The Times gör reflexioner öfver lysningen efter Thistlewood, som innehåller, at han var anklagad både för mord och förräderi; men då hvarken mordet på Smithers, eller det på Ministrarne (om det blifvit verkställt) innefatta förräderi, så slutar man, at något viktigare legat i planen. — En ministeriel tidning frågar, om någon nu kan påstå, at de före Jul genomdrifna biller icke varit nödvändiga? Det vill säga nu (svarar The Times) då livar man ser, at de icke förekommit det grufviga förslagens anläggning och förberedande? De hafva ej hindrat complottens anläggning och knappast dess utförande, likasom de icke förekommit Hertigens af Berry mord. Hvem i all världen vill från det som de ej åstadkommit, draga den slutsats, at de varit nödvändiga? Tidningar af alla partier berätta, at folket visat afsky för Thistlewood och hans medbrottsliga. Äfven Hunt vill låta förstå, at han skolat blifva mördad med Ministrarne.

De Irländska Ribonmen likna nästan de Spanska Guerillas. Til et antal af 1000 öfverfölo de nyss et slott och sökte efter vapen. Befallning är gifven, at soldaterna ej mer skola användas til utlagornas indrifvande (!) utan vara färdige at brukas mot rebellerne.

Parlamentet blef d. 28 Febr. prorogeradt genom en Commission, emedan Konungen är sjuk; och det nya Parlamentets snara sammankallande förkunnades.

Amerika. Konungen i Brasilien har äntligen definitivt beslutit, at icke mer återflytta til Europa, utan uphöja Rio Janeiro til sin beständiga Residencestad.

Nord-Americanska Congressen har länge öfverlagt om den frågan, om Missouri Statens constitution, som vill införa slafveriet, bör antagas. Allmänhetens väntan är starkt spänd på utgången.

Tyskland. I Augsburg drifves, oaktadt polisens fördubblade verksamhet, et förskräckligt öfog med våldsamheter, ja mordförsök på gatorna. Mest öfverfalles flickor med dolkstyng, likasom nyss i Paris. Pris är utsatt på gripandet af en Skräddargesäll, som i synnerhet begär dylika våldsamheter och kallas »der Stecker». — Man begynner allt mer hoppas, at Badiska Ständerna snart sammankallas. — Sand skall vara död. Handlingarna i rannsakingen öfver honom tryckas nu.

STOCKHOLMS COURIER.

Måndagen den 20 Mars.

Sine ira, studio et metu.

Om Skrán och Embeten.

(Forts. från N:o 20.)

At af detta exempel göra alla de tillämpningar, som kunde göras på Sverige och andra länder, ligger icke i närvarande plan. Det bestyrker vår sats, at motvigten mot corruption vid valen bör sökas i de väljandes mängd och valens inrättning, men ingalunda i valbarhetens skrämmässiga inskränkningar. Om hvar och en, som, i sakens natur, är berättigad at välja, äfven får njuta denna sin naturliga rätt til godo, om valsättet genom electorer *) afskaffas, och ändtligen skråindelningen af både väljande och valbara försvinner, så skall Svenska folkets röst komma at höras vid Riksdagarna; kunskap om och interesse för fäderneslandets angelägenheter skall sprida sig; ingen corporation skall våga motarbete eller smäda folkets vilja, ty en sådan djerfhet stödjer sig på det ringa förtroende folket kan sätta til ombud, som ej utgått från folket, utan från skrán. Representationen kan sedermera vara indelad huru som helst. Ståndshat, ja ståndsskillnad skall förflyga, så snart folkets ombud innefatta

*) Detta valsätt är så onaturligt och så förderfligt, at det nästan uphäfver allt det goda, som folkets valrättighet innebär. Et ämne som någon gång torde komma at närmare utvecklas.

blomman af ljus och fosterlandskärlek bland nationen.

Då skall det äfven blifva möjligt, at embetsmannamagten ej blott förlorar sin motvilja mot nationens ombud, utan ock utgår från dem. Och det skall ej blott blifva möjligt, utan äfven nödvändigt, sedan nationens uplysning concentrerat sig i representationen.

Ännu återstår dock den frågan: är det då endast i sådant fall, som embetsmannainrättningen kan befrias från sin skrämmässighet? kunna vi aldrig hoppas at se henne ställd på annan fot, så länge representationen är oförändrad? — Jo! säkert är hela problemet löst, så snart den långa kedjan är löst, hvars talrika länkar, oberoende af den högsta, löpa ned ända til renskrifvaren; så snart endast den äger magten, som för dess bruk är folket ansvarig. Frågan huruvida detta kunde vara farligt för friheten, är redan besvarad. Ingen säkerhet ligger i det långa släpet af tjenstemän. Det endast förstör möjligheten af grundsatser och enhet i styrelsen. Den, som styr och svarar, skall icke bero af sina tjenare. Han skall icke vara tvungen at nyttja en skara, til hvilken han icke har förtroende, och hvilken han icke kan bringa til sina pligters fullgörande, utan genom långa omvägar och rättegångar. Han skall icke nödgas betjena sig af et odugligt ämne, derföre at det skrämmässigt står i tour,

